

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/285/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1714208736
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 12. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Blanka Podmajerská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2017:1714208736.2

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Blanky Podmajerskej a členov senátu Mgr. Adely Unčovskej a JUDr. Mariany Harvancovej, v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: Q. R., narodený XX.X.XXXX, naposledy trvale bytom W. XXXX/XX, XXX XX V., štátny občan SR, o zaplatenie 2 959,38 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Pezinok zo dňa 25.5.2017, č.k. 5C/300/2014-64 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Pezinok zo dňa 18.7.2017, č.k. 5C/300/2014-87, jednomyseľne takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie sa v napadnutom zamietajúcom výroku a vo výroku o trovách konania zrušuje a v rozsahu zrušenia sa vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. V napadnutom rozsudku súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 2 959,38 eur do 15 dní po právoplatnosti rozhodnutia, vo zvyšku žalobu zamietol a žalobcovi priznal náhradu trov konania vo výške 100%.

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 657, § 658 ods.1, § 52 ods.1,2,3, § 53 ods.1,4, § 54 ods.1,2, § 517 ods.2, § 544 ods.1,2, § 52 ods.1,2, 3,4, § 53 ods.1,2, 4 písm. k/, § 53 ods.1 až 6, ods.10, § 54 ods.1,2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej „Občiansky zákonník“), § 4 ods.8 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, čl.3 ods.1, čl. 6 ods.1 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. 4. 1993 a vecne tým, že po vykonanom dokazovaní zistil, že žalovaný uzavrel dňa 23.8.2012 so žalobcom Úverovú zmluvu č. XXXX, na základe ktorej poskytol žalobca žalovanému finančné prostriedky vo výške 3 000 eur s výškou úrokovej sadzby 17,9%, ktoré sa žalovaný zaviazal splácať 120 splátkami vo výške 54,30 eur pravidelne v 20-ty deň kalendárneho mesiaca, splatnosť úveru bola dohodnutá do 22.8.2022 na inkasný účet č. XXXXXXXXXXX/XXXX, výška RPMN bola 20,96% s tým, že celková čiastka, ktorú musí klient zaplatiť predstavovala sumu 6 754,80 eur. Z listu zo dňa 23.4.2013 mal súd prvej inštancie preukázané, že žalobca upozornil žalovaného na neplnenie zmluvných povinností Úverovej zmluvy č. XXXX a oboznámil ho, že banka rozhodla o predčasnej splatnosti celého úveru (doručenka nebola ku konaniu pripojená). Z výpisu hlavnej knihy žalobcu ku dňu 17.5.2013 ďalej zistil, že nezaplatená istina predstavuje 2.959,38 eur, nezaplatené úroky 216,34 eur, nezaplatené sankčné poplatky 3,34 eur a ďalej odo dňa 16.5.2013 úroky 17,9% z nezaplatenej istiny, 8% sankčný poplatok z nezaplatenej istiny, 8% sankčný poplatok z nezaplatených úrokov, výška omeškaných splátok (istina + úrok) 220,54 eur, výška anuitnej splátky 54,30 eur. V rozhodnutí konštatoval, že v prejednávanej veci dospel k záveru, že zmluva o úvere obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, a to v časti nešpecifikácie a rozpisu úrokov, úrokov z omeškania a uplatnených sankčných poplatkov, okrem toho nebol presne vyčíslený a špecifikovaný zostatok pohľadávky žalobcu v časti istiny a v časti úrokov. S poukazom na neprijateľné zmluvné podmienky považoval predmetný úver za bezúročný.

3. O trovách konania rozhodol podľa § 262 ods.1 v spojení s § 255 ods.1 C.s.p. prihládajúc na plný úspech žalobcu v spore.

4. Proti tomuto rozsudku v časti výroku, ktorým súd prvej inštancie žalobu vo zvyšku zamietol, podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C. s. p.) a súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods.1 písm. b/ C.s.p.). Odvolateľ navrhol, aby v časti napadnutej odvolaním odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Rozhodnutie súdu prvej inštancie mal v zamietajúcej časti za nepreskúmateľné, keď z neho nie je zrejmé, kde alebo v čom mal konajúci súd za to, že absentuje presné vyčíslenie zostatku pohľadávky v časti istiny a v časti úrokov. Sporové strany si upravili náležitosti zmluvného vzťahu v súlade so zákonom č. 129/2010 Z.z., vrátane náležitostí podľa § 9 ods.2, keď relevantné znenie citovaného zákona nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné určenie, aká časť každej jednotlivej splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a nedoplatky. Zmluva vrátane príslušných obchodných podmienok umožňovali jednoduchým spôsobom priemernému spotrebiteľovi poznať všetky rozhodujúce parametre spotrebiteľského úveru ako aj podmienky jeho splácania, vrátane nákladov, splatností, s možnosťou porovnania oproti iným spotrebiteľským úverom na trhu čo bolo cieľom Smernice 2008/48 ako aj príslušnej úpravy. Keďže zákonom požadované náležitosti boli v úverovej zmluve obsiahnuté, táto neobsahovala žiadne neprijateľné zmluvné podmienky.

5. Žalovaný sa k doručenému odvolaniu písomne nevyjadril

6. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 a 378 ods. 1 C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu podané proti zamietajúcejmu výroku rozhodnutia, je podané dôvodne.

7. V danej veci z obsahu spisu vyplýva, že predmetom konania po čiastočnom späťvzati žaloby zo dňa 6.3.2016 a zmeny žaloby pripustenej v uznesení zo dňa 7.4.2016, č.k. 5C/300/2014-46 je žaloba o zaplatenie istiny 2 959,38 eur, úrokov 216,34 eur, úrokov z omeškania 3,34 eur, úrokov 17,90 % ročne z nezaplatenej istiny 2 959,38 eur od 16.5.2013 do zaplatenia, úrokov z omeškania 8 % ročne z nezaplatených úrokov 216,34 eur od 16.5.2013 do zaplatenia. Súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí v prisudzujúcom výroku (nenapadnutého odvolaním) uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2 959,38 eur a v zamietajúcom výroku , ktorý bol napadnutý odvolacími dôvodmi, zamietol žalobu v časti o zaplatenie úrokov 216,34 eur, úrokov z omeškania 3,34 eur, úrokov 17,90 % ročne z nezaplatených úrokov 216,34 eur od 16.5.2013 do zaplatenia, úrokov z omeškania 8 % ročne z nezaplatených úrokov 216,34 eur od 16.5.2013 do zaplatenia a úrokov z omeškania 8 % ročne z nezaplatených úrokov 216,34 eur od 16.5.2013 do zaplatenia.

7. Z ustanovenia § 220 ods. 2 C.s.p. vyplýva požiadavka, aby odôvodnenie rozsudku obsahovalo okrem iného stručné a výstižné vysvetlenie , ako súd posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil , prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. V rozhodnutí je zároveň potrebné premietnuť jednotlivé preukázané skutočnosti (skutkové zistenia) do záveru o skutkovom stave veci do tzv. do skutkovej vety, ktorý záver stručne a výstižne vyjadruje zistený skutkový stav veci a ktorý je rozhodujúci pre právne posúdenie veci.

8. Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd („ďalej len „Dohovor“) každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. Právo na spravodlivý súdny proces neznamena ale právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Súd sa z

tohto dôvodu nemusí v odôvodnení svojho rozhodnutia zaoberať úplne všetkými dôvodmi a argumentmi procesných strán; postačujúcim je, ak z odôvodnenia rozhodnutia sú zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia (viď tiež II. ÚS 76/07).

9. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia bola už dávnejšou judikatúrou Najvyššieho súdu SR (R 111/1998) považovaná za procesnú vadu („inú vadu konania“), dôsledkom ktorej nebolo odňatie možnosti účastníka konať pred súdom. Správnosť takého nazerania na právne dôsledky nepreskúmateľnosti potvrdili viaceré rozhodnutia ústavného súdu o sťažnostiach proti tým rozhodnutiam najvyššieho súdu, ktoré zotrvali na právnych záveroch súladných s R 111/1998 (viď napríklad rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015 a III. ÚS 288/2015). Na rokovaní občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“.

10. Toto stanovisko, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, považuje odvolací súd za plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci, a to pokiaľ ide o odvolaním napadnutý zamietajúci výrok rozsudku súdu prvej inštancie. Konštatuje, že práve daný prípad poskytuje podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá veta tohto stanoviska analogicky aplikovaného na podmienky odvolacieho konania, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“). O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

11. Rozsudok sa musí skladať z troch predpísaných častí, t. j. z časti úvodnej, tzv. záhlavia, z výrokovej časti (enunciát) a z odôvodnenia s poučením o odvolaní. Zvýšenú pozornosť je súd povinný venovať odôvodneniu svojho rozhodnutia, pretože až v súvislosti s ním, sa rozsudok stáva pre strany sporu zrozumiteľným. Odôvodnenie pritom musí obsahovať odôvodnenie skutkové aj právne, pričom po skutkovej stránke je súd povinný uviesť najprv stručné a výstižné prednesy strán a ich konečné návrhy vo veci samej. V odôvodnení musí byť preto vždy uvedené, ktoré skutočnosti mal súd zistené a ktorými dôkaznými prostriedkami, nestačí uviesť iba obsah dôkazov bez uvedenia, z akých dôvodov súd dospel k záveru o ich pravdivosti. Značnú pozornosť je však nutné venovať i formálnej stránke písomného vyhotovenia odôvodnenia. Je predovšetkým nutné sa vyvarovať doslovnému popisovaniu skutkových tvrdení strán alebo výsledkov vykonaných dôkazov a v súlade so starostlivosťou o zvýšenú úroveň rozsudkov sa kladiť dôraz i na požiadavku, uviesť v odôvodnení všetko, čo malo vplyv na konečný návrh strán a naopak javí sa ako úplne zbytočné uvádzať v ňom to, čo pre vlastné meritórne rozhodnutie nemalo žiadny význam.

12. Súd prvej inštancie sa však uvedeným postupom neriadil, keď v rozpore s citovaným zákonným ustanovením vypracoval svoje rozhodnutie spôsobom nezodpovedajúcim zákonom predpísanej forme. Odôvodnenie napadnutého rozsudku nemá náležitosti v zmysle citovaných zákonných ustanovení, nakoľko obsahuje opis žaloby, avšak absentuje v ňom čo do myšlienkových postupov, vysporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami, ktoré v konaní vyšli najavo a tiež s argumentáciou strán (žalobcu) majúcej vzťah k prejednávanej veci. V napadnutom rozsudku súdu prvej inštancie absentujú dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie konajúci súd založil, a z toho vyplývajúci jednoznačný a nepochybný záver o nedôvodnosti žaloby v časti napadnutej odvolaním (t.j. v zamietajúcom výroku). V rozhodnutí súd prvej inštancie síce uviedol čoho sa žaloba žalobou domáhal, aké skutočnosti tvrdil a aké dôkazy označil, uviedol právne predpisy, podľa ktorých posudzoval nárok uplatnený v žalobe (bez vysvetlenia opakovaného uvedenia znenia §52, § 53, § 54 Občianskeho zákonníka), avšak úvahu „o existencii neprijateľných zmluvných podmienok v zmluve o úvere,“ viažucich sa výlučne na spotrebiteľské zmluvy dostatočným a zrozumiteľným spôsobom nevysvetlil. Stručné odôvodnenie rozhodnutia uvedené v ods. 39 je zároveň rozporné i v tom, že súd prvej inštancie na jednej strane stroho konštatuje, že „okrem toho nebol presne vyčíslený a špecifikovaný zostatok pohľadávky žalobcu v časti istiny a úrokov“, ale zároveň v ods. 11 konštatuje preukázanie výšky nezaplatennej istiny 2

959,38 eur (ktorú žalobcovi v prisudzujúcom výroku priznal) a i výšku nezaplatených úrokov 216,34 eur, sankčných poplatkov 3,34 eur, úrokov 17,90 % ročne z nezaplatenej istiny 2 959,38 eur od 16.5.2013 do zaplataenia, 8 % sankčného poplatku z nezaplatenej istiny, 8 % sankčného poplatku z nezaplatených úrokov, výšku omeškaných splátok (istina a úrok) v sume 220,54 eur a výšku anuitnej splátky 54,30 eur.

13. Na základe uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku a v závislom výroku o trovách konania podľa § 389 ods. 1 písm. b/ C.s.p. zrušil, pretože jeho nepreskúmateľnosťou došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom a podľa § 391 ods. 1 C.s.p. vec vrátil v rozsahu zrušenia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Úlohou prvoinstančného súdu bude pri ďalšom prejednaní veci skúmať a posúdiť opodstatnenosť zostávajúceho nároku žalobcu, opätovne vo veci rozhodnúť a odôvodniť rozhodnutie tak, aby zodpovedalo ust. § 220 ods. 2 C.s.p., t.zn. v ňom uviesť stručný a jasný výklad o tom, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa riadil pri posúdení žaloby, vysvetliť, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a pod aký právny režim podriadil zistené podstatné skutkové okolnosti; v novom rozhodnutí o veci súd prvej inštancie rozhodne o náhrade trov konania (§ 396 ods.3 C.s.p.).

14. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).